

LBRIS

Redactor: Laura Nicolescu

Tehnoredactor: Ameluța Vișan

Coperta: Monica Balaban

Imagine copertă: Andrada Clonțea

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CLONȚEA, ANDRADA

Orașul fără umbră : roman / Andrada Clonțea. -

București : Cișmigiu Books, 2025

ISBN 978-606-28-2063-3

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062820633

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2025

Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare

Editor: Vasile Muscalu

B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București

Tel.: 021 – 315.32.47

www.editurauniversitara.ro

e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357

comenzi@editurauniversitara.ro

www.editurauniversitara.ro

ANDRADA CLONȚEA

ORAȘUL FĂRĂ UMBRĂ

roman

CȘMIGIU
books

Cuprins

Prolog 5

PARTEA I

Capitolul 1
Ilarie Barbu 9

Capitolul 2
Gelu Apostol..... 18

Capitolul 3
Ion Ghib 28

Capitolul 4
Ilarie Barbu 55

Capitolul 5
Gelu Apostol..... 67

Capitolul 6
Gloria Cristescu 75

PARTEA A II-a

Capitolul 7
Ion Ghib 97

Orașul fără umbră 275

Capitolul 8
Ilarie Barbu 116

Capitolul 9
Gloria Cristescu 132

Capitolul 10
Gelu Apostol..... 152

Capitolul 11
Ion Ghib 165

Capitolul 12
Ilarie Barbu 184

Capitolul 13
Gloria Cristescu 206

PARTEA a III-a

Capitolul 14
Gelu Apostol 226

Capitolul 15
Ion Ghib 240

Capitolul 16
Ilarie Barbu 253

Capitolul 17
Gloria Arghir..... 262

PARTEA I*Capitolul 1***Ilarie Barbu**

Cele două străzi principale din Spica se unduiau odată cu țărmlul înalt și abrupt, presărat cu stânci ascuțite de care valurile se izbeau cu putere în timpul furtunilor, înghițind plaja îngustă, mult prea îngustă să fie o destinație turistică pentru familiile cu copii mici și bagaje multe sau pentru tinerii în căutare de aventuri care nu implicau relaxare și regăsire spirituală. Case mai degrabă modeste se înghesuiau unele în altele, de parcă ar fi fost construite în viteză, ca nu cumva să se piardă o ocazie de care nimeni nu își mai aduce aminte. Pereții au și mai multe urechi când sunt foarte aproape unii de alții, așa că nu e de mirare că zvonurile se răspândeau cu repeziciune dintr-un capăt al orașului în celălalt, întrerupte sau amplificate de piața centrală, unde se desfășura toată viața socială și culturală a orașului. Instituțiile mai importante își găsiseră locul firesc în piața centrală, zona cu cea mai largă deschidere de pe coastă – primăria, poliția, casa de cultură și policlinica, conform planului de urbanism tras la indigo pentru toate orașele construite în primul avânt socialist. La

ieșirea din oraș, arhitecții regimului apucaseră să ridice două blocuri cu trei etaje, cu acoperiș înclinat, urmând ca numărul lor să crească după demolarea treptată a caselor. În piață, pe băncile de lemn de sub castani, seara se adunau spiceni, îmbrăcați în hainele cele bune, și dezbăteau lucruri importante despre lumea în care trăiau. Când se înnopta, adolescenții ocupau teritoriul, cu râsetele lor enervante și planurile de evadare din Spica, din care multe chiar reușiseră. Lucrurile despre care nu se vorbea se întâmplau în micul port, cu ale lui două pontoane plutitoare și cherhanaua șubrețită, o fantomă rămasă din alt secol.

După Revoluție își făcuse loc în centru singura biserică din oraș, ridicată cu fondurile enoriașilor și cu un pic de ajutor de la Mitropolit, cu care preotul Ilarie Barbu era vag înrudit. Albă, cu trei turlă răsucite – două mai mici și una cât celelalte împreună, cu pălării argintii peste trupurile albe, întrerupte de ferestruici cu margini cărămizii – biserica era cea mai înaltă clădire și îți dădea impresia că, de sus, din clopotniță, cineva mereu veghează ca nimic să nu iasă din canon. De acolo, chiar, au fost văzute pentru prima oară cele cinci lumini nepământeste plutind în larg, aliniată cu țarmul. S-au aprins brusc, aproape de miezul nopții, într-un miez de vară, aproape de Sfântul Ilie, patronul spiritual al orașului. Hramul bisericii ar fi trebuit să fie Sfântul Andrei, că doar el era protectorul marinarilor și al pescarilor, dar Mitropolitul nu a fost de acord și pace.

Părintele Ilarie tocmai își făcea curaj să coboare din turla cea mare, când, ca de obicei, a aruncat o privire pe fereastră, să vadă cine n-avea somn, să nu trebuiască să salute pe vreun gură cască - pierde vreme și apoi să îi iasă iar vorbe că a făcut cine știe ce. De fapt, nici nu mai făcuse de mult. Sau nu chiar atât de des. Preoteasa se culca odată cu găinile și dormea adânc, ca orice om care nu avea grija zilei de mâine. Doar uneori mai visa urât, se ridica în capul oaselor, aprindea luminile în toată casa și îl trezea și pe el, să dea cu tămâie și apă sfințită, să îl alunge pe Necuratul, căruia tare mult îi plăcea să dea de partea lui sufletele celor iertați după spovedanie. Ultima oară când nu l-a găsit în pat – acum multe luni – Ilarie i-a spus că a fost să săvârșească un maslu tainic, despre care nu putea să povestească, și ea s-a închinat, ridicând ochii spre icoane și nu a mai întrebat nimic.

În piață nu se târa nicio umbră, nu se auzea nici un pas grăbit sau vreun lătrat de câine; nici vântul nu foșnea în frunziș, deși ar fi fost bun un vânticel pe căldurile acelea. Îi fu teamă să nu-l simtă, când intra pe poartă, Lenuș – nepoata din partea nevestei. Era încă tânără și avea somn iepuresc, cum au tinerele care fie așteaptă pe cineva, fie suspină că nu vine. Alungă gândul, potrive marginile sutanei, să nu se împiedice în ele pe scări, întinse mâinile în lături și deschise gura ca și cum urma să scoată un căscat prelung. Dar căscatul nu mai veni, iar gura rămase deschisă și ochii se făcură și ei mari, tot mai mari, de parcă ar fi vrut să sară din orbite. Undeva, în larg, un șirag de cinci globuri de lumină

plutea deasupra mării, mai mici decât luna plină urcată în mijlocul boltei cerești, dar mai mari decât ar fi fost de așteptat să fie niște faruri de vapor. Sau nu erau deasupra mării, poate că erau chiar pe mare. Sau în mare.

Primul gând al preotului a fost că au ajuns braconierii la Spica, însă și-a dat seama repede că ticăloșii nu își fac cunoscută prezența cu faruri luminoase, montate pe pescadoarele lor blestemate. A râs în barbă – de multe ori glumea cu enoriașii că el era întâi pescar și după era popă și că nu îl mânia pe Domnul dacă spunea așa ceva, pentru că Cel de Sus știa că Ilarie simțise chemarea spre cele sfinte după ce a scăpat ca prin miracol de la înec, când s-a avântat cu barca la pescuit în larg. Și-a spus, apoi, că trebuia să fie un miracol, un semn că trebuia să rămână un far călăuzitor pentru credincioșii din Spica. A înșurubat la loc dopul sticlei de rom Havana Club și a așteptat câteva minute, să își dea seama dacă doar lui i s-a arătat minunea. Luminile stăruiau, poate cinci, poate mai multe. Ilarie hotărî că, dacă a fost semn divin, îl înțelesese și că mai bine se duce să se culce. Se gândi că se apropia ziua de Sfântul Ilie, dar mai avea timp până atunci să decidă dacă va pomeni în predică despre lumini și, dacă ar povesti, cum ar fi mai bine să povestească. Le va aduce în discuție ca pe o metaforă? Sau va tăcea mâlc? Să fi fost luminile îngeri, arhangheli sau doar una dintre căile neștiute ale Celui de Sus, dar un preot trebuia să fie atent la ce vorbea în sfânta

biserică. Era o linie foarte subțire între proslăvire și răzvrătire.

Părintele a dormit cu somn de copil și s-a trezit cu o durere de cap de om mare. A căutat papucii sub pat cu picioarele și i-a târșăit până la bucătărie, unde cafeaua era pe masă – nici caldă, nici rece; la fel și plăcinta cu brânză dulce, ascunsă sub un ștergar alb cu bordură din dantelă croșetată chiar de coana preoteasă. Pe masa de stejar, în dreapta farfuriei puse pentru micul dejun, era „Gazeta de Spica”, mirosind a tuș proaspăt. Nimeni din casă nu avea voie să deschidă ziarul înaintea lui Ilarie, și el știa imediat dacă cineva îndrăznise să cerceteze paginile mondene sau de sport. Însă azi era singur în bucătărie, așa că nu avea grija aceasta pe suflet. Nepoata Lenuș plecase cu trenul la rubedenii, cu noaptea în cap. Pe fereastră, o văzu pe Sidonia, preoteasa, care ieșise să ude grădina la prima oră, înainte ca soarele să fie prea puternic. Zicea că doar de mâna ei înfloreau trandafirii, crinii, hortensiile și toate florile pământului pe care le cultiva. Gemenii Mihai și Gabriela dormeau încă – nu pentru mult timp, însă, pentru că aveau program de studiu individual de la ora 10:00 la ora 13:00, când luau prânzul. Admiterea la liceu bătea la ușă, iar vacanța nu era o scuză bună să fluieri și să bați maidanul. Noroc că îl găsiseră ca meditator pe Gelu, care era deja la liceu și tot venea cu premii la olimpiade județene sau chiar pe țară. Băiat dintr-o familie cu probleme și săracă, dar uite că sânguința îi plăcea Domnului. Făcea și el un bănuț cinstit cu meditațiile, să-și ajute părinții și fratele. Ceva

nu-i plăcea preotului: faptul că Gelu se lipise ca ucenic de grecul Vasilis, care încă nu trecuse pe la biserică, deși venise tam-nesam în Spica de vreo trei luni și-și cumpărase casa de la intrarea dinspre drumul național. Cu banii jos. În mintea preotului s-au luat la trântă imaginea modestă a grecului cu cea a teancului de bănet scos de Vasilis dintr-un plic mare, alb. Îl văzuse cu ochii lui – finul Aurel a vrut ca Ilarie să fie de față, să blagoslovească tranzacția, să fie de bine pentru toată lumea. Prin gândurile acestea, ca o suliță, trecu susurul apei care se pogora peste flori. Bărbatul deschise frigiderul și bău dintr-o răsuflare jumătate de sticlă de borș făcut în casă.

Radioul din colț fredona găjâit un șlagăr demodat despre iubirea fără speranță – ceva cu un fotoliu și-o țigară. Ilarie aprinse și el un Kent lung și desfăcu, tihnit, ziarul. Ciufi, găina moțată crescută de familia Georgescu de pe Aleea Stindardului, a luat premiul național pentru cea mai frumoasă galinacee. Bravo, astfel de lucruri fac cinste orașului nostru. Un tren a rămas blocat timp de șase ore – din cauza căldurii se dilataseră șinele, iar Ilarie Donț a mers pe jos cinci kilometri, dus-întors, să aducă sticle cu apă pentru copii și pentru oamenii în vârstă. Cuminte finul Ilarie, uite ce frumos se ajută semenii între ei când dau de greu. Părintele notă fapta și planifică să includă povestea în următoarea predică. Parcă mai avusese o idee cu o seară în urmă, dar, pentru că nu notase în carnețel, nu și-a mai amintit exact despre ce era vorba. Pe a doua pagină a jurnalului era rubrica

Agent Critic a faptelor reprobabile – „AȘA NU!”. Spiceni erau o comunitate relativ liniștită și, cum fiecare se cunoștea cu fiecare, lucrurile trebuiau spuse pe față, dar fără să se creeze zâzanie între vecini. Nici numele făptașilor nu erau clar menționate, din aceleași motive, căci scopul principal al rubricii era doar să înfiereze comportamentele nedorite, nu să facă de rușine pe cineva. Iar preotul se inspira des de acolo, muștrând la rândul lui abaterile și invitând pe toată lumea la smerenie, înțelegere și sprijin pentru cei care – cu voie sau de nevoie – cădeau în păcat.

O.Z.N.-ul din sticla de țuică. În noaptea de joi spre vineri, 13-14 iulie a.c., polițistul de serviciu M.R. tocmai scria liniștit în raportul de final de tură că nu a fost semnalat nici un incident, când un bine-cunoscut cetățean turmentat a nimerit singur intrarea în secția de poliție a urbei noastre. Printre sughituri și cu ochii injectați de alcool, i-a cerut lui M.R., bătând cu pumnul în masă, să sune la Centru să vină trupele speciale, că ne-au invadat extratereștrii. Bine pregătit pentru orice situație, polițistul destoinic l-a invitat să ia loc și i-a oferit o cafea cu sare. Descumpănit, eroul nostru s-a prăbușit pe un scaun, a pus capul pe masă și a început să sforăie, de se cutremurau pereții. Cu profesionalism deplin, M.R. a apelat-o pe soția petrecărețului și, cu chiu cu vai, au reușit să îl urce în mașină și să îl ducă acasă. Mașina de poliție a necesitat un spălat temeinic, pentru a înlătura mirosurile neplăcute rămase în urmă. De parcă nu am avea ce să facem cu fondurile și așa puține ale orașului nostru. Vom